

-Vi trænede på brakken mellem motorvejene, og hundene skulle helst være fløjtelydige

Så er jeg blevet bedt om at samle stafetten op. Jeg hedder Orla Esmann og er opvokset i Vildbjerg, som ligger mellem Herning og Holstebro.

Mine første år som jæger var med luftbøsse.. Vi fik at vide i skolen, at gråspurve var luftens rotter, der var mange flere dengang, så dem måtte vi godt skyde. Som genbo til os var der en gartner med en stor planteskole, og der måtte jeg godt gå, men gudfader, hvis jeg skød en sangfugl, så ville jeg få lussinger, så det gjorde jeg ikke. Den første gråspurv blev skudt, og så var det hjem til mor og få en sikkerhedsnål igennem halsen på fuglen. Nålen blev gjort fast i siden på mine bukser, så den kunne hænge der som vildt, man var jo noget stolt. Jeg gik ude i haven med luftbøsse og "vildt" og ventede på, at min far kom hjem fra arbejde, så kom han: "Nåh, du har nok været på jagt i dag", sagde han og grinede.

Men så blev man jo ældre, og så kom jeg med på rigtig jagt. Der var et lille stykke uden for byen, hvor vi skulle gå en lille mark af. Bonden stod ved haven, så far skulle jo snakke, så siger min far pludselig: "Der ligger en hare derhenne, den kan du gå over at skyde", jeg fik jagtbøssen, "men", sagde han, "du må ikke skyde den i lejet, den skal løbe," og hvem tror I var spændt. Nu var man på på jagt, forsigtigt mod haren, og lige pludselig løb den – bang, bang - , og jeg var nær gået på røven, de gamle grinede , og haren løb langt væk.

Vi havde pointer, så langt jeg kan huske tilbage. Den jeg husker først var en gulbroget tæve, som hed Juta, men den blev desværre skudt af min fars gode jagtkammerat, så det var en trist dag. Den lå ved komfuret næste morgen og var død.

Så fik vi en flot sortbroget pointer, Birkmosens Ulla, fra Chr. Vestergaard i Birk, som nogen stadig husker, også en markprøvehund. Min far var så ude ved vores grand oldman, Laurids Nielsen i Mørup, for at få lidt hjælp, som så mange andre har været igennem årene. Min far gik lidt på markprøve, jeg kan huske, der var markprøve i Troldhede, men de store præmier blev det ikke til. Min far spillede i øvrigt fodbold med Chr. Vestergaard.

Jeg var vokset op og kom til Sjælland som soldat, levede min ungdom et par år. Så mødte jeg en ung pige, som jeg blev gift med, og vi begyndte at få børn. Til sommer har jeg faktisk haft den samme pige i 47 år, og hvis nogen er i tvivl, så hedder hun Else – hun er rigtig god.

Jeg ville gerne have en hund – selvfølgelig en pointer. Vi så en annonce med pointer til salg, så vi kørte til Tåderup ved Skellingsted. Mine forældre var med, for de flyttede til Sjælland, da jeg var soldat.

Vi ankom til Ejler Brun i Tåderup, han havde to dejlige tæver, gulbrogede, pæne hunde, "men", sagde Ejler, " hvis man ville på udstilling, var der kun en." Den anden havde lidt med tænderne, så vi valgte den uden fejl. Det er dejligt med ærlige hundefolk.

Tøsens Anet var navnet, moderen var næsten herthafarvet. Jeg tror Anet var ca. 14 mdr, så det var i gang med træning. Når man bor tæt ved København, så er det ikke altid nemt. – 50-70 km for at komme ud en halv time, så det blev ikke hver dag. Så lærte jeg af andre, at de små stykker brak mellem motorvejene kunne bruges, for der var høns – spørg blot Jens Rasmussen og Thorkild Reintoft. Hundene skulle helst være fløjtelydige, men jeg har nu aldrig hørt om nogen, der blev kørt ned, selvom de krydsede motorvejen. Vestskoven ved Ballerup, som er storskov i dag, var lige blevet tilplantet, så der gik vi også. Så blev der sat skilte op, og vi blev jaget væk, men fik dog trænet lidt.

Så skulle vi på udstilling med vores Anet første gang, det var i Holstebro. Dommer var Svend Boll, Herning. Fin kritik og 1.præmie i åben klasse. Der var mange af de gamle hundefolk som tilskuere, blandt andet Laurids Nielsen, Mørup, han kiggede på vores hun. "en pæn hund", sagde han, "vil du sælge den for 500 kr." Det var i 1966 eller -68, så det var da nogen penge dengang, men nej tak sagde vi.

August samme år var vi på travbanen, også en DKK udstilling, hvor Aage Stenbjerge var dommer, igen en 1.præmie, men vi skulle have en markprøvepræmie for at komme videre.

Det var ikke nemt, men efter mange nuller lykkedes det at få en 3.præmie, så var det udstilling igen på Bellahøj. Bent Hansen dømte den til 2.præmie, jeg tror ikke, Bent syntes, den skulle i avl.

Der kom meget godt ud af Anet. Hu var stammoder til mange af mine hvalpe. Jeg havde efterhånden fået lidt indsigt i, hvordan en hund skulle gå på marken, men indrømmet, Anet var ikke en markprøvehund.

Anet blev parret med Pluto fra Ballerup, og der fik jeg en hund, som ville og kunne gå. Nogle kan godt huske Bessi. Den kunne jeg ikke styre alene, så jeg måtte til vores ven i Mørup. Laurids ville se den i marken, inden han sagde ja. "De sæjer sgu alle sammen, de goer godt, men de'r sgu tit løvn", sagde den gode mand. Vi slap snoren, og Bessi hun gik – jeg havde en indvendig drøm – bare hun kom, når jeg skulle fløjte hende ind, det gik fint. "Hun går godt", sagde Laurids.

Jeg tror aldrig, vi har set Laurids Nielsen så let på tå, som når han gik med Bessi, men han fik da 1.præmie i åben klasse. Så kunne jeg komme i vinderklasse. Engang blev jeg sluppet med Bent Hansen, som havde Jane, en dejlig hund. Det blev en fantastisk opvisning, indtil min blev tosset og løb ad h... til, sådan var Bessi, men som hjemmehund alle tiders.

Bessi var den sidste tæve, der blev parret med Mørups King, som mange af de gode hunde kan føres tilbage til. King var ca. 14 år. Laurids skulle have en parringshvalp, en hanhund. King var ca. 14 år, der kom 10 hvalpe. Jeg mener, Mørups King døde ca. 3 uger senere. Laurids skulle have en parringshvalp, King, og han købte en tævehvalp, Brit,. Jeg beholdt selv en tævehvalp, Ann, Vagn Stubkær fik en tævehvalp, Speed Donna, Jens Rasmussen fik en hanhund, Bubbi. Disse hunde fik alle 1.præmie i åben klasse m.m. Jeg selv fik flere præmier, og på udstilling gik det godt. På vores jubilæumsudstilling i Otterup i 1978 var der 50 – 60 pointere, dømt af Ivan Swedrup, Sverige, Ann vandt udstillingen og blev bedst i racen.

Vi avler videre og parrer Ann med Søndermosens Kim, der kommer Topsy, som Laurids får med hjem. Han får meget ud af Topsy, men der var noget, som ikke passede ham. "Du kan godt købe hende," sagde han, og det gjorde jeg så i -84. Jeg tror, at det han ikke kunne lide, fik jeg væk. I -87 blev hun anden vinder på DPK's hovedprøve, anden vinder på DJ's mesterskabsprøve og slutter året med at vinde DM. Det var stort og er stadigvæk det største.

Den første, jeg ringede til, var jo Laurids for at give ham resultaterne.

Vi begyndte i bunden og kom til vinderen. Jeg sagde ikke noget, jeg tror, der var en klump i halsen. "Hvem vandt?", sagde den gamle. "Det gjorde Topsy og mig", sagde jeg. Der blev helt stille i telefonen, det næste, jeg hørte, var: "Det var satans", og så kom lykønskningerne. Det, der var lykkedes for mig, var aldrig lykkedes for Laurids.

Alle disse resultater indbragte mig DPK's største trofæ, Sølvpisken. Og glæden blev ikke mindre af, at sølvpisken var udsat af Thilde og Laurids Nielsen.

Vi avler videre med Topsy og Kirkebjergs Troll, det var ikke godt, men jeg får Bessi II, en mærkelig hund.. I -89 blev den bedste hund på FJD's forårsprøve, som gav adgang til UKK på hovedprøven. Den vinder, selv om vi gik i gylle til knæene. N.P.Olesen dømte UKK og vinderklasse, hvor Topsy bliver anden vinder. Vi havde det dejligt på hjemturen fra Jylland.

Så skulle jeg ud af det gamle blod og køber Stormosens Ann (Katja/Max) af Erik Skeel, også en dejlig hund. 1.præmie på udstilling og på DPK's hovedprøve i -96 1.præmie i åben kl.. Stormosens Ann vinder åben klasse, får senere også placeringer i vinderklasse.

Vi avler videre med Ann og Metrinelunds Rolf. Det var noget lort, men to flotte tæver blev der, begge eksteriørchampions, 1. og 2.vinder på FJD's udstilling i Odense, Makeos Mai og Makeos Nanna. De fleste ved nok, at Makeos Mai kom over til Hugo Nielsen, og hvad Hugo ikke har vundet med Mai, er ikke værd at vinde.

Nu har jeg ingen luft, og ingen pointer, men en dejlig hundekarriere at tænke tilbage på og mødet med en masse pragtfulde mennesker.

Jeg har siddet i klubbens bestyrelse i godt tyve år, de fleste som næstformand og skatmester. Heldigvis har min kone levet sig ind i min hobby og har altid været med.

Jeg har mødt mange store personligheder, jeg vil ikke nævne så mange, men Aage og Ruth Stenbjerge var nogle utrolige mennesker, Aage var jo den, der stod for det festlige ved vore hovedprøver, og det gjorde han flot. Dansk Pointer Klub har meget at takke Aage for gennem årene. De blev jo også gamle, så Else var i lære hos Aage med hensyn til klubbens arrangementer rundt i landet og fik hjælp fra andre søde piger i klubben, Vi lovede Aage og Ruth at føre traditionen videre med den fine stil, som vi har i vores klub, og det håber vi, vil fortsætte. – Der kom fra Norge Rolf Framnæs, fra Sverige Arne Larson. Nu kommer Kirstin og Stig Nilsson fra Sverige, ingen hovedprøve uden dem.

Erik Skeel, som ikke er mere, var i mine øjne en stor personlighed. Der er så mange, at jeg ikke kan nævne dem her, men derfor er de ikke glemt.

Venskaber knyttes også gennem mange år, jeg har haft 3 formænd.

Dejlige stunder sammen med Erik og Hanne i Blokhus – hos Thorkild Reintoft og Nete i Alsted – hos Christian Johansen og Edith i Skive og Løkken – og mange, mange flere venskaber tænker jeg med glæde på.

Jeg har haft et dejligt liv med jagt – pointere – bestyrelsesarbejde, derfor har jeg fået klubbens fortjenstmedalje i sølv, og til sidst, da jeg gik ud af bestyrelsen, blev jeg udnævnt til æresmedlem. - Hvad mere kan man ønske sig?

Tak skal I have alle sammen. Pas på vor dejlige klub!

Orla